

E.B. SLEDGE

RĂZBOIUL DIN PACIFIC

ÎN PELELIU ȘI OKINAWA

Memoriile unui soldat

Traducere din limba engleză de Mihaela Doagă

Prefață la ediția în limba română de Petre Otu

Cuprins

<i>Prefață la ediția în limba română de Petre Otu</i>	5
<i>Cuvânt-înainte</i>	13
<i>Prefață</i>	15
<i>Introducere</i>	17
<i>Partea întâi – PELELIU: O BĂTĂLIE UITATĂ</i>	31
<i>Cuvânt-înainte la Partea întâi</i>	33
<i>Capitolul 1 – Formarea unui infanterist marin</i>	35
<i>Capitolul 2 – Ne pregătim de luptă</i>	51
<i>Capitolul 3 – Mergem în Peleliu</i>	92
<i>Capitolul 4 – Ne avântăm în infern</i>	108
<i>Capitolul 5 – O nouă operațiune amfibie</i>	173
<i>Capitolul 6 – Vitejii căzuți în luptă</i>	204
<i>Partea a doua – OKINAWA: VICTORIA FINALĂ</i>	247
<i>Cuvânt-înainte la Partea a doua</i>	249
<i>Capitolul 7 – Odihnă și recuperare</i>	251
<i>Capitolul 8 – Preludiu la invazie</i>	271
<i>Capitolul 9 – Amânarea sentinței</i>	288
<i>Capitolul 10 – Coborâm în abis</i>	314
<i>Capitolul 11 – Șoc și explozii</i>	335
<i>Capitolul 12 – Noroi și viermi</i>	354
<i>Capitolul 13 – O breșă</i>	384
<i>Capitolul 14 – După Shuri</i>	413
<i>Capitolul 15 – Sfârșitul calvarului</i>	443
<i>Anexă – Panoul de onoare. Veteranii din Peleliu rămași în K/3/5 la sfârșitul Bătăliei din Okinawa</i>	462
<i>Bibliografie</i>	463
<i>Mulțumiri</i>	466
<i>Index</i>	469

Capitolul 1

Formarea unui infanterist marin

M-am înrolat în Corpul de Infanterie Marină în data de 3 decembrie 1942 la Marion, în Alabama. La momentul respectiv, eram student în anul I la Marion Military Institute. Părinții mei și fratele meu Edward m-au îndemnat să rămân cât de mult puteam în facultate ca să pot fi repartizat într-una din diviziile tehnice ale Armatei Statelor Unite. Eu, în schimb, îmboldit de spaima că războiul s-ar fi putut sfârși până să ajung eu pe front, voiam să mă înrolez cât mai repede în Corpul de Infanterie Marină. Ed, absolvent de Citadel¹ și sublocotenent în armată, mi-a sugerat că puteam avea o viață mai frumoasă ca ofițer. Mama și tata erau oarecum tulburați la gândul c-o să mă înrolez în infanteria marină ca simplu infanterist – altfel zis, „carne de tun”. Ca urmare, când o echipă de recrutare a infanteriei marine a venit la institut, am recurs la un compromis și m-am înscris într-unul din noile programe de formare pentru ofițeri din cadrul Corpului. Se numea V-12.

Sergentul care se ocupa de recrutare purta pantaloni albaștri, o cămașă kaki, cravată și un chipiu alb. Avea pantofii lustruiți cum n-am văzut niciodată. Mi-a pus o mulțime de întrebări și a completat o mulțime de hârtii oficiale. Când m-a întrebat dacă am vreo cicatrice, vreun semn din naștere sau alte semne

¹ Nume sub care e cunoscut Colegiul Militar din Carolina de Sud (n. tr.).

distinctive, i-am descris o cicatrice de vreo 2 cm de pe genunchiul drept. L-am întrebat de ce mi-a pus o asemenea întrebare. Răspunsul a fost: „Ca să te poată identifica pe vreo plajă din Pacific după ce o să-ți spulbere japonezii plăcuțele de identificare.”

Acesta a fost primul meu contact cu realismul sumbru tipic tuturor infanteriștilor marini pe care i-am cunoscut ulterior.

Anul universitar s-a încheiat în ultima săptămână din mai 1943. Aveam la dispoziție luna iunie, pe care urma s-o petrec acasă în Mobile, înainte de a trebui să mă prezint la datorie la Georgia Tech¹, în Atlanta, pe data de 1 iulie.

Am savurat călătoria cu trenul de la Mobile la Atlanta pentru că trenul avea un motor cu abur. Fumul mirosea bine și șuieratul locomotivei dădea o notă melancolică scenei, evocând un ritm mai agale al vieții. Hamalii au fost impresionați și plini de solicitudine când le-am spus, foarte mândru, că mergeam să-mi încep formarea ca infanterist marin. Tichetul de masă oficial din partea Corpului de Infanterie Marină mi-a asigurat o salată imensă și delicioasă de creveți în vagonul-restaurant precum și admirația chelnerului.

La sosirea în Atlanta, am luat un taxi până la Georgia Tech unde detașamentul de infanteriști marini, 180 de oameni cu totul, era cazat în Căminul Harrison. Recruții urmau să meargă la cursuri tot anul (în jur de doi ani, în cazul meu), să aprobe și apoi să meargă la baza de infanterie marină din Quantico, în Virginia, spre a fi instruiți ca ofițeri.

Un ofițer de carieră în infanteria marină, căpitanul Donald Payzant, comanda detașamentul. Făcuse parte din Divizia 1 Infanterie Marină în timpul Campaniei din Guadalcanal². Părea să-și savureze îndatoririle și poziția de comandant, iubea Corpul

¹ Institutul de Tehnologie din Georgia (n. red.).

² Prima ofensivă majoră lansată de forțele aliate împotriva Imperiului Japonez, Campania din Guadalcanal a marcat o victorie importantă a acestora în Războiul din Pacific (n. tr.).

de Infanterie Marină și era un tip căruia îi plăcea să se umfle în pene și să se dea lup de mare. Privind în urmă, realizez acum că supraviețuise măcelului și, pur și simplu, se bucura că era teafăr și nevătămat și avusese norocul să fie repartizat într-un campus unde ducea o viață liniștită.

Viața noastră la Georgia Tech era ușoară și relaxată. Pe scurt, nu simțeam că războiul era în toi. Majoritatea cursurilor de la facultate erau plictisitoare și terne. Mulți dintre profesori erau vădit nemulțumiți de prezența noastră. Era practic imposibil să te concentrezi asupra proiectelor academice. Cei mai mulți dintre noi consideram că ne înrolaserăm în infanteria marină ca să luptăm, dar aici redeveniserăm studenți. Situația era de neîndurat pentru mulți dintre noi. La sfârșitul primului semestru, 90 dintre noi – jumătate din detașament – au picat examenele ca să ne putem înrola ca infanteriști de rând.

Când ofițerul de marină însărcinat cu probleme academice mi-a cerut explicații cu privire la situația mea școlară slabă, i-am spus că nu mă înrolasem la infanterie marină ca să stau în facultate până trece războiul. A avut o reacție plină de înțelegere, aproape paternă, și mi-a spus că ar fi avut aceeași atitudine dacă ar fi fost în locul meu.

Căpitanul Payzant ne-a ținut celor 90 un discurs de încurajare în fața căminului în dimineața în care urma să luăm trenul spre baza de instrucție a Corpului de Infanterie Marină din San Diego, California. Ne-a spus că suntem cei mai buni din întreg detașamentul. A spus că ne admira dârzenia și dorința de a merge la război. Cred că era sincer.

După discursul de încurajare, autobuzele ne-au dus la gară. Tot drumul am ținut-o în urale și în cântece. În sfârșit, mergeam la război. De-am fi știut ce ne așteaptă!

Cam la doi ani și jumătate după acest moment, am trecut din nou prin gara din Atlanta în drum spre casă. La scurt timp după ce am coborât din vagon să-mi dezmořesc picioarele, un

tânăr infanterist a venit și a dat mâna cu mine. A spus că observase emblema pe care scria Divizia 1 Infanterie Marină și panglicile pe care le purtam pe piept și se întreba dacă luptasem în Peleliu. Când i-am spus că da, mi-a spus că voia doar să-și exprime admirația pentru Divizia 1 Infanterie Marină.

El luptase alături de Divizia 81 Infanterie (*Wildcats*), care ne venise în ajutor în Peleliu.¹ Era mitralior, fusese rănit într-un schimb de focuri cu japonezii pe Bloody Nose Ridge² și fusese abandonat de camarazii lui. Știa că avea fie să moară în urma rănilor, fie să sfârșească mutilat de japonezi după lăsarea întinericului. Riscându-și viețile, niște infanteriști marini își croiseră drum spre el și-l duseseră la adăpost. Soldatul a spus că a fost atât de impresionat de curajul, eficiența și spiritul infanteriștilor marini pe care i-a văzut în Peleliu, încât a jurat să le mulțumească tuturor veteranilor din Divizia 1 Infanterie Marină pe care avea să-i întâlnească vreodată.

Toți „dago”³ – cum li se spunea aceloră dintre noi care mergeau spre San Diego – s-au urcat într-un tren militar aflat într-un terminal imens de cale ferată din Atlanta. Cu toții eram

¹ Împreună cu Divizia 1 Infanterie Marină, Divizia 81 Infanterie a Armatei SUA a alcătuit Forța de Expediție Infanterie Marină III comandată de generalul-maior Roy S. Geiger, Corpul de Infanterie Marină al Statelor Unite. În contextul operațiunii din Palau, Divizia 1 Infanterie Marină a atacat Peleliu în data de 15 septembrie 1944, în timp ce Divizia 81 a cucerit insula Angaur și a pus la dispoziție un regiment ca rezervă. Divizia 81 a înlocuit Divizia 1 Infanterie Marină în Peleliu pe 20 octombrie și a cucerit insula pe 27 noiembrie (n. a.).

² Nume sub care era cunoscută în rândul pușcașilor marini Fosa Umurbrogol, o rețea complexă de peșteri și stânci, unde au avut loc mai multe confruntări între forțele americane și cele japoneze în decursul Bătăliei din Peleliu. În traducere aproximativă: „Masivul Nasul Spart” (n. tr.).

³ Termen peiorativ pentru persoanele de origine italiană, spaniolă sau portugheză (n. tr.).

binedispuși, ca și cum mergeam la picnic, nu la instrucție – și apoi la război. Drumul prin țară a durat câteva zile și a fost lipsit de incidente, dar interesant. Alungam monotonia jucând cărți, punând la cale feste și făcând cu mâna, strigând și fluierând după orice femeie pe care o vedeam. Am mâncat de câteva ori în vagonul-restaurant, dar în unele locuri trenul trăgea pe o linie secundară și luam masa la restaurantul din stație.

Aproape toate trenurile cu care ne-am intersectat erau militare. Am văzut trenuri lungi, alcătuite aproape integral din vagoane tip platformă încărcate cu tancuri, autoșenile, sisteme de artilerie, camioane și alte echipamente militare. Multe trenuri cu soldați au trecut pe lângă noi, în ambele sensuri. Privind tot acest trafic feroviar, am realizat amploarea efortului de război la scară națională.

Am sosit la San Diego într-o dimineață devreme. Luându-ne lucrurile, ne-am aliniat în fața vagoanelor în timp ce un plutonier major le spunea subofițerilor din tren în ce autobuze să ne urce. Acest plutonier-major ni se părea bătrân nouă, ca adolescenți. Ca și noi, purta o uniformă de infanterist marin, verde, de lână, dar avea panglicile unor decorații pe piept. Purta de asemenea cordonul *fourragère* franțuzesc, verde, pe umărul stâng. (Ulterior, ca membru al Regimentului 5 Infanterie Marină, aveam să port și eu cu mândrie, în jurul brațului drept, cordonul împletit.) Dar bărbatul avea, pe deasupra, încă două bucle în jurul brațului. Asta însemna că activase în cadrul unui regiment (Regimentul 5 sau 6 Infanterie Marină) care primise distincția din partea Franței pentru merite deosebite în luptă în timpul Primului Război Mondial.

Sergentul ne-a spus câteva cuvinte despre instrucția dură care ne aștepta. Părea prietenos și plin de compasiune, o figură aproape paternă. Atitudinea lui ne-a dat senzația amăgitoare că eram în siguranță și ne-a lăsat complet nepregătiți pentru jocul care ne aștepta la coborârea din autobuze.

— Rupeti rândurile și urcați-vă în autobuzele care v-au fost alocate! ne-a ordonat plutonierul-major.

— În regulă, băieți. Toată lumea în autobuze! au zbierat subofițerii.

Păreau să fi devenit mai autoritari pe măsură ce ne apropiam de San Diego.

După un drum de doar câțiva kilometri, autobuzele au oprit în interiorul bazei de instrucție a Corpului de Infanterie Marină. Uitându-mă pe geam, am văzut multe plutoane de recruți mărșăluind pe străzi. Fiecare instructor își răcnea propria cadență specifică. Recruții aveau o postură la fel de rigidă ca sardелеle dintr-o conservă. Am început să mă neliniștesc văzând ce aer serios – sau mai curând speriat – aveau.

— În regulă, fraților, coborâți naibii din autobuze!

Am coborât zoriți, ne-am aliniat împreună cu cei din celelalte autobuze și am fost împărțiți în grupuri de vreo 60 de oameni. Mai multe camioane au trecut pe lângă noi, transportând detașamente de infanteriști încă în instrucție sau care terminaseră recent. Cu toții ne priveau cu rânjete pline de subînțeles și ne strigau zeflemitor:

— Ce-o să vă mai doaaară!

Aceasta era formula de salut standard neoficială printre recruți.

La scurt timp după coborârea din autobuze, un caporal s-a apropiat de grupul meu. A zbierat la noi:

— P'uton, la baracă! Jumătate la dreapta, înainte, da, să trăiți! Pas alergător, da, să trăiți!

Ne-a alergat pe străzi ore întregi (sau așa ni s-a părut) până ce-am ajuns, într-un final, la două șiruri paralele de barăci care aveau să ne găzduiască o vreme. Rămăseserăm cu toții fără suflu. El nici nu părea să gâfâie.

— P'uton, stai, jumătate la dreapta!

— Și a pus mâinile în șolduri și ne-a măsurat cu dispreț din priviri.

— Sunteți niște proști! a răcnit la noi.

— Și din momentul acela a încercat să ne-o dovedească, zi de zi, clipă de clipă.

— Mă numesc caporalul Doherty. Sunt instructorul vostru. Acesta este Plutonul 984. Dacă vreunul din voi își închipuie că nu e nevoie să-mi urmeze ordinele, să iasă în față acum și o să-i tâlbăcesc fundul pe loc. Sufletul vostru o fi în mâinile lui Iisus, dar fundul vostru e pe mâna infanteriștilor marini. Sunteți răcnit. Nu sunteți infanteriști marini. S-ar putea să nu aveți ce se cere pentru a deveni infanteriști marini.

Nimeni nu îndrăznea să miște, de-abia dacă îndrăzneau să respirăm. Cu toții stăteam mielușei, pentru că n-aveam nicio îndoială că instructorul vorbea serios.

Caporalul Doherty nu era un bărbat solid, oricum ai fi dat-o. Avea în jur de 1,70 m înălțime, cântărea probabil vreo 70 de kilograme și era musculos, cu un piept ieșit în afară și un abdomen plat. Avea buze subțiri, era rumen la față și probabil că era irlandez la origine, după cum sugera numele. După accent am apreciat că era de fel din New England, din Boston, poate. Avea ochii verzi, cea mai rece și mai nesuferită nuanță de verde pe care am văzut-o vreodată. Se uita la noi chiorâș, ca un lup care nu-și dorea nimic altceva decât să ne sfărtece. Mi-a dat impresia că singurul motiv pentru care n-o făcea era faptul că infanteria marină avea nevoie de carne de tun care să absoarbă șrapnelul și gloanțele japoneze, astfel ca adevărații infanteriști marini să poată fi cruțați spre a cuceri pozițiile japonezilor.

Niciunul dintre noi nu s-a îndoit vreodată că Doherty era o fire dură și necruțătoare. Majoritatea infanteriștilor marini își amintesc cât de tare zbiera instructorul lor la ei, dar Doherty nu zbiera foarte tare. În schimb, ni se adresa pe un ton

glacial, amenințător, care ne stârnea fiori pe șira spinării. Am ajuns să credem că, dacă nu muriserăm de frica lui, nici japonezii n-aveau ce ne face. Avea mereu un aer imaculat și uniforma îi venea mănășă, de parcă și-ar fi făcut-o la comandă. Stătea foarte drept și postura lui îți evoca o precizie militară.

Publicul își imaginează de obicei un instructor militar cu trese de sergent sau plutonier. Doherty s-a impus și a băgat în așa hal frica în noi, încât n-ar fi putut fi mai eficient nici dacă ar fi avut șase trese, ca un plutonier-major, în loc de cele două purtate de un caporal. Un lucru ne-a fost limpede pe dată: omul ăsta avea să decidă ce se întâmplă cu noi în săptămânile următoare.

Doherty rareori făcea instrucție cu noi în perimetrul de defilare, ci ne mîna în pas de marș sau în pas alergător până la un loc aflat în apropierea plajei din golful San Diego. Acolo, din cauza nisipului moale și adânc, mersul te extenua, exact ce-șidorea el. Ore în șir, zile în șir, făceam instrucție acolo mergând înainte și înapoi pe nisipul moale. În primele câteva zile, m-audurut îngrozitor picioarele, pe mine ca și pe toți ceilalți din pluton. Am descoperit că, atunci când mă concentram pe chipiul sau pe o cută de la gulerul persoanei din fața mea sau încercam să număr navele din golf, nu mă mai dureau așa de tare mușchii. Era de neconceput să ieși din formație din cauză că începeau să te lase picioarele. Remediul standard la astfel de forme de eschivare era „mers accelerat pe loc ca să intri în formă” – înainte de a fi umilit și muștrat în fața întregului pluton de instructor. Preferam durerea remediei.

Înainte de a ne întoarce la barăci la sfârșitul fiecărei ședințe de instrucție, Doherty ne oprea, îi cerea unuia dintre noi pușca și ne spunea că ne va demonstra tehnica recomandată de tinere a puștii în timp ce mergi pe burtă. Mai întâi, însă, lăsa patul puștii pe nisip, dădea drumul puștii și o lăsa să cadă, spunând că

oricine făcea asta n-o s-o ducă prea bine. La cât de mulți eram în pluton, e straniu de câte ori mi-a cerut mie pușca pentru această demonstrație. Apoi, după ce ne demonstra cum să ținem pușca, ne ordona să înaintăm târâș. În mod evident, cei aflați în față aruncau din mers nisip peste pușca oricui venea în urma lor. Apelând la această tehnică și la multe altele, instructorul se asigura că va fi nevoie să ne curățăm puștile de mai multe ori pe zi. Dar am învățat rapid și ne-a intrat bine în cap un vechi truism din infanteria marină: „Pușca e cel mai bun prieten al unui infanterist marin.” Întotdeauna am tratat-o ca atare.

Într-una din primele zile, Doherty i-a pus unuia dintre recruți o întrebare despre pușca lui. Când i-a dat răspunsul, bietul recrutar a folosit cuvântul „armă” cu referire la pușcă. Doherty i-a dat niște instrucțiuni pe înfundate și recrutarul a roșit. A început să se plimbe înainte și înapoi în fața barăcilor ținându-și pușca într-o mână și penisul cu cealaltă, scandând:

— Asta e pușca mea – și arăta carabina – și asta e arma mea, moment în care dădea din cealaltă mână. Asta e pentru japonezi – și ridica din nou carabina – și asta e pentru altceva, și dădea din cealaltă mână.

Nu e cazul să mai spun, niciunul dintre noi n-a mai folosit niciodată cuvântul „armă” decât dacă ne refeream la o armă automată, un mortier, o piesă de artilerie sau un tun.

O zi obișnuită la baza de instrucție începea cu deșteptarea la ora 4.00. Ne rostogoleam din sacii de dormit pe întuneric, în frig, și ne bărbieream, ne îmbrăcam și înfulecam ceva în grabă. Ziua istovitoare se încheia la ora 22.00, când se dădea stingerea. Oricând între stingere și deșteptare, însă, instructorul ne putea scoate din pat pentru inspectarea puștilor, un exercițiu în formație sau o alergare de jur-împrejurul perimetrului sau pe nisip lângă golf. Această șicanare aparent crudă și gratuită și-a dovedit utilitatea ulterior, când am descoperit că războiul

nu lasă pe nimeni să doarmă, mai ales pe infanteriști. Singurul somn garantat pe front e somnul de veci.

Ne-am mutat de două sau trei ori în alte barăci în primele câteva săptămâni, de fiecare dată foarte din scurt. Ordinul suna astfel: „Plutonul 984, părăsiți barăcile, pas alergător, cu puștile, echipamentul individual complet și ranița, în care totul să fie depozitat corespunzător, și în 10 minute să fiți gata de deplasare.” Urma o goană nebună în care toată lumea își strângea echipamentul. Fiecare recrutar avea unul sau doi prieteni apropiați cu care se ajuta să-și adune echipamentul și să-și pună în spinare ranițele grele care te cocoșau. Mai mulți recruți din fiecare baracă rămâneau în urmă să curețe baraca și împrejurimile, în timp ce ceilalți membri ai plutonului se târau, împovărați de bagaje, până la noul loc repartizat.

La sosirea acolo, membrii plutonului se opreau, primeau repartițiile pe barăci, rupeau rândurile și mergeau să-și depoziteze echipamentul. Chiar când intram în barăci, primeam ordinul să ne încolonăm pentru un exercițiu cu puști, cartușe și baionete. Niciodată nu scăpai de senzația că ești în criză de timp. Instructorul nostru era foarte ingenios în găsirea unor metode să ne șicaneze.

Unul din spațiile cu barăci în care am fost cazați era despărțit de un gard înalt de o fabrică de avioane unde se făceau bombardiere mari B-24 Liberator. Era și o pistă de aterizare și avioane mari, cu patru motoare, se apropiau de sol și zburau chiar pe deasupra barăcilor. Odată unul s-a prăbușit, trecând prin gardul din dreptul barăcilor. Nimeni n-a fost rănit, dar mai mulți dintre noi am dat fuga să vedem scena. Când ne-am întors la barăci, caporalul Doherty ne-a ținut unul din cele mai inspirate discursuri ale lui despre cum recruții n-ar trebui niciodată să părăsească perimetrul alocat fără permisiunea instructorului. Am fost cu toții impresionați, mai ales de numărul considerabil de flotări și alte exerciții pe care a trebuit să le facem în loc să mâncăm de prânz,

În timpul exercițiului în formație, celor scunzi le era cel mai greu să țină pasul. În fiecare pluton existau „năpârstoci” – bărbați scunzi care se chinuiau să facă pași uriași, rămăși la coadă când mergeam în formație. La 1,75 m, eram cam la vreo două treimi în urmă față de primul rând al Plutonului 984. Într-o zi, când ne întorceam de la cursul de luptă cu baioneta, am ieșit din ritm și n-am reușit să mai prind cadența. Caporalul Doherty mergea în pas de marș pe lângă mine. Pe tonul lui glacial, mi-a spus:

— Băiete, dacă nu intri în ritm și nu menții ritmul, o să-ți trag un șut așa zdravăn în posterior că va trebui să ne ducă pe amândoi la infirmerie. Va trebui să efectueze o operație majoră ca să-mi desprindă piciorul din fundul tău.

În timp ce îmi răsunau încă în minte acele cuvinte înălțătoare, am prins cadența și nici că m-am mai abătut de la ea.

A început să se lase răcoarea, mai ales peste noapte. Trebuia să mă învelesc cu pături și cu mantaua. Mulți dintre noi dormeam cu pantalonii de uniformă și tricouri cu mânecă lungă pe noi, peste lenjeria de corp. Când se dădea deșteptarea cu mult înaintea să se lumineze de ziuă, trebuia doar să ne luăm bocancii în picioare și eram gata de apel.

În fiecare dimineață, după apel, fugeam prin întuneric și ceață până la un perimetru de defilare unde făceam exerciții fizice cu pușca în mână. Cocoșat pe o platformă de lemn, un instructor de gimnastică musculos coordona mai multe plutoane într-o serie de exerciții obositoare. În difuzoare se auzea un disc înregistrat cu *Three O'Clock in the Morning*¹. Trebuia să ne mișcăm în ritmul muzicii. Monotonie era întreruptă doar de înjurăturile și insultele murmurate frecvent la adresa instructorului plin de zel și de instructorii care se înființau mult prea des, pândind plutoanele reunite să se asigure că toată lumea face mișcare cu sârg.

¹ Valc care a devenit popular în anii 1920 și a fost reluat ulterior în mai multe interpretări (n. tr.).